

Buruiană, nu știu care

Tudor Arghezi

Buruiană, nu știu care
Ți-i porecla de născare
Și nici nu vreau să ți-o știu.
Știu că ești pământul viu
Și că, orișicum, tu crești
Fără ști cum te numești.
În fieștecare sat
Fetele te-au botezat.
În fiecare urzică
A pus Domnul o mărgică
Și-a croit tulpini și floare
După soiuri de tipare
Cu osârdnică migală,
Să nu stea țărâna goală.

De folos ori nefolos,
El vrea-ntâi lucru frumos.
Dintr-o îngustime-a ștofii
A scos crinii și cartofii.

Cu același fir de ață
Țese, prinde și agață,
Și la fel cu-aceeași râvnă
Că scoți floare, că dai țâfnă.

Omul însă, căpcăun,
Vrea frumos numai ce-i bun,

Împărțind, pe câte toate
Sunt, în feluri de bucate,
Judecata i-o dă gura
Și-i dă lingura măsura.

Nu-i frumos la el ceva
Care nu se poate bea,
Și nimic bun și curat
Nu-i, ce nu e de mâncat.

Buruieni cu fir aprins,
Nu vă caut după lins,
Spicul nu-l aleg cu must
Și nici ghimpii după gust.